

**УХВАЛА
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Скока Юрія Олеговича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини шостої статті 13 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII, пункту 4 § 2 „Прикінцеві положення“ розділу 4 Закону України „Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів“ від 3 жовтня 2017 року № 2147–VIII

Київ
23 липня 2025 року
№ 80-2(I)/2025

Справа № 3-33/2025(69/25)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Гришук Оксани Вікторівни – головуючого,
Петришина Олександра Віталійовича,
Совгирі Ольги Володимирівни – доповідача,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Скока Юрія Олеговича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини шостої статті 13 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 31, ст. 545) зі змінами, пункту 4 § 2 „Прикінцеві положення“ розділу 4 Закону України „Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів“ від 3 жовтня 2017 року № 2147–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2017 р., № 48, ст. 436).

Заслухавши суддю-доповідача Совгирю О.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Скок Ю.О. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність частині першій статті 8, частині першій статті 58 Конституції України (конституційність):

– частину шосту статті 13 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII зі змінами (далі – Закон № 1402), згідно з якою „висновки щодо застосування норм права, викладені у постановах Верховного Суду, враховуються іншими судами при застосуванні таких норм права“;

– пункт 4 § 2 „Прикінцеві положення“ розділу 4 Закону України „Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів“ від 3 жовтня 2017 року № 2147–VIII (далі – Закон № 2147), згідно з яким „підпункти 11–27, 45 пункту 7 § 1 цього розділу вводяться в дію через три місяці після набрання чинності цим Законом, не мають зворотної дії в часі та застосовуються до справ, по яким відомості про кримінальне правопорушення, внесені в Єдиний реєстр досудових розслідувань після введення в дію цих змін“.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

2.1. Скок Ю.О. є обвинуваченим у вчиненні кримінальних правопорушень, установлених частиною третьою статті 28, частиною першою статті 203², частиною другою статті 209 Кримінального кодексу України, відомості про які внесено до Єдиного реєстру досудових розслідувань у грудні 2016 року.

Дніпровський районний суд міста Києва ухвалою від 21 вересня 2023 року закрити кримінальне провадження за обвинуваченням Скока Ю.О. у зв'язку з закінченням строку досудового розслідування на підставі пункту 10 частини першої статті 284 Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК України).

Київський апеляційний суд ухвалою від 19 грудня 2024 року задовольнив апеляційну скаргу прокурора Дніпровської окружної прокуратури міста Києва, скасував ухвалу Дніпровського районного суду міста Києва від 21 вересня 2023 року та призначив новий розгляд справи у суді першої інстанції, і, звернувши увагу, зокрема, на висновки щодо застосування положень пункту 10 частини першої статті 284 КПК України, викладені у постанові об'єднаної палати Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду від 11 вересня 2023 року у справі № 711/8244/18, резюмував, що „оскільки відомості про кримінальне правопорушення <...> внесені до ЄРДР 10 грудня 2016 року, положення п. 10 ч. 1 ст. 284 КПК України застосуванню не підлягають“.

2.2. На думку автора клопотання, частина шоста статті 13 Закону № 1402 є неконституційною, оскільки не містить положень щодо дії в часі постанов Верховного Суду, в яких викладені висновки щодо застосування норм права, що „дає можливість судам застосовувати їх як такі, що мають зворотню дію в часі, при цьому, ігноруючи положення ст. 58 Конституції України“.

Також Скок Ю.О. стверджує, що застосування пункту 4 § 2 „Прикінцеві положення“ розділу 4 Закону № 2147 „до справ, по яким відомості про кримінальне правопорушення, внесені в Єдиний реєстр досудових розслідувань після введення в дію цих змін <...>, тобто з 16 березня 2018 року є таким, що формує правову невизначеність“.

3. Вирішуючи питання про відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Основним Законом України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

3.1. Конституційна скарга є засобом захисту конституційних прав і свобод людини, порушених унаслідок застосування закону України, який суперечить Конституції України. Тобто обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) є, зокрема, аргументи суб'єкта права на конституційну скаргу про те, що оспорюваний закон чи його окремі положення суперечать положенням розділу II „Права, свободи та обов'язки людини і громадянина“ Конституції України.

Зі змісту конституційної скарги вбачається, що, аргументуючи свої твердження щодо неконституційності оспорюваних положень Закону № 1402, Закону № 2147, Скок Ю.О. посилається на частину першу статті 8, частину першу статті 58 Конституції України, однак не вказує, яке саме його конституційне право порушено внаслідок застосування цих положень.

Оскільки частина перша статті 58 Конституції України закріплює принцип незворотності дії закону та інших нормативно-правових актів у часі, то вона не може бути самостійним аргументом для обґрунтування тверджень суб'єкта права на конституційну скаргу щодо неконституційності закону України (його окремих положень).

3.2. Зі змісту конституційної скарги вбачається, що, стверджуючи про невідповідність оспорюваних положень Закону № 1402, Закону № 2147 Конституції України, Скок Ю.О. фактично висловив незгоду із застосуванням Київським апеляційним судом у його справі висновків щодо застосування норм права, викладених у постановах Верховного Суду, що не є обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності в розумінні пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України звертає увагу на те, що вирішення питань, пов'язаних зі сферою правозастосування, зокрема щодо дії в часі постанов Верховного Суду, в яких викладені висновки щодо застосування норм права, не належить до компетенції Конституційного Суду України, який не наділений повноваженнями перевіряти законність та обґрунтованість ухвалених судових рішень і правильність застосування судами законів України.

3.3. Отже, автор клопотання не зазначив, яке з гарантованих Основним Законом України прав людини, на його думку, зазнало порушення внаслідок застосування оспорюваних положень Закону № 1402, Закону № 2147, а також не обґрунтував, у чому саме полягає невідповідність частини шостої статті 13 Закону № 1402, пункту 4 § 2 „Прикінцеві положення“ розділу 4 Закону № 2147 Конституції України.

Із наведеного випливає, що Скок Ю.О. не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту

Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату
Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Скока Юрія Олеговича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини шостої статті 13 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII зі змінами, пункту 4 § 2 „Прикінцеві положення“ розділу 4 Закону України „Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів“ від 3 жовтня 2017 року № 2147–VIII на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**